

אֵלָא הַנָּזֵק וְהַמְבָאָר וְהַצָּח שֶׁל הַלֵּב, כְּמוֹ שְׂאֵמְרָתָּ. וְשֶׁאֵר הַטְּנֵפֶת וְהַלְכָלוֹךְ מִחֲזִיר לְכַבֵּד, וְלוֹקֵחַ הַכֶּל בְּעַל כְּרֹחוֹ, שְׂנֵאֲמַר וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו וְגו'. דְּבַר זֶה חֲזַרְתִּי כְּדִי שִׁיתַּמְתֵּק לְפִי כַּמְתִּיקוֹת הַדְּבִשׁ. אֲשֶׁרִי חִלְקִי שְׂזִכִּיתִי לְזֶה, לְרֵאוֹת זֶה בְּעֵינַי.

אִיךָ הוּא פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קלא) ה' לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו'. פְּסוּק זֶה אָמַר דָּוִד בְּשִׁעָה שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עַל שֵׁפֶת הַנְּהַר, (והנה אמר) רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הָיָה בֶּן אָדָם שֶׁהוֹדָה וְשִׁבַּח לְאֲדוֹנוֹ כְּמוֹנִי?! הַזְדַּמְנָה לוֹ צְפַרְדֵּעַ, אָמְרָה לוֹ: דָּוִד, לֹא תִתְגַּאֵה, שְׂאֲנִי עֲשִׂיתִי יוֹתֵר מִמֶּךָ, שְׂמִסְרָתִי גּוֹפִי עַל דְּבַר קוֹנֵי, שְׂנֵאֲמַר (שמות ז) וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צְפַרְדְּעִים, וְהָרִי פֶּרְשׁוּהוּ. וְעוֹד, שְׂאֲנִי מְשַׁבַּח וּמְזַמֵּר לִילָה יוֹם בְּלִי הַפְּסָקָה. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר דָּוִד, ה' לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי. ה' לֹא גָבַהּ לְבִי.

זֶהוּ קֶרֶבֶן שְׂבָכָל יוֹם וּבְכָל זְמַן וְזְמַן אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂנִכְלָלֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בּוֹ בֵּין כָּל שְׂאָר חֵילוֹתֶיהָ, וְכָל אוֹתָן הַעֲבוּדוֹת מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִבֵּין הַקּוֹצִים וּמִבֵּין שְׂאָר הָאֲמוֹת. כִּי יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שֶׁהֵם אֲטוּמֵי לֵב וְלֹא פּוֹתְחִים בְּתִשׁוּבָה, לֹא מַעֲלִים רִיחַ וְלֹא מוֹצִיא אוֹתָם מִבֵּין הַקּוֹצִים. אֲבָל כַּאֲשֶׁר פּוֹתְחִים בְּתִשׁוּבָה, מִיָּד מַעֲלִים רִיחַ, וְיוֹצִיא אוֹתָם מִבֵּין הַקּוֹצִים, וְתִהְיֶה בָהֶם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׂנֵאֲמַר (שיר השירים ה) פִּתְחֵי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי. שְׂכָל זְמַן שֶׁהוֹשָׁנָה אֲטוּמָה, אֵין לָהּ רִיחַ וְלֹא עוֹלָה מִבֵּין הַקּוֹצִים, וְדִירְתָהּ בֵּינֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שִׁלַּח אוֹתָנוּ לְלֶכֶת דְּרָךְ זֶה אֵלָא לְלַמֵּד דְּבָרִים אֵלוֹ.

לְגַבֵּי לֵב. וְאוֹרְחוֹי דְלֵב, לֹא נָטִיל אֶלָּא זְכִיכוֹ וּבְרִירוֹ וְצַחוּתָא דְכֻלָּא, כְּמָה דְאָמַרְתָּ. וְשֶׁאֵר טְנוּפָא וְלְכָלוּכָא, אַהֲדָר לְכַבֵּד, וְנָטִיל כֻּלָּא בְּעַל כְּרֹחִיָּה, דְכֻתִּיב וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו וְגו'. מְלָה דָּא אַהֲדַרְנָא, בְּגִין דִּיתְבַּסֵּם לְפוּמֵי כַּמְתִּיקָא דְדוּבִשָּׂא, זַפְאָה חוּלְקֵי דְזְכִינָא לְהֵאִי, לְמַחְמֵי דָּא בְּעֵינַי.

אִיךָ הוּא פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קלא) יי לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו', הֵאִי קָרָא אָמַר דָּוִד, בְּשִׁעָתָא דְהוּהוּ אֲזִיל עַל פִּיף נְהָרָא, (והנה אמר) רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הָיָה בֶּר נֶשׁ בְּעַלְמָא, דְאוּדֵי וּמְשַׁבַּח לְמֵאֲרִיָּה פְּוֹתִי. אֲזִדְמַנַּת לִיָּה צְפַרְדֵּעַ, אָמַרְתָּ לִיָּה, דָּוִד, לֹא תִתְגַּאֵה, דְאָנָּא עֲבָדִית יַתִּיר מִנֶּךָ, דְמִסְרִית גּוֹפְאֵי עַל מֵימְרָא דְמֵאֲרִי, דְכֻתִּיב (שמות ז) וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צְפַרְדְּעִים, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְתוּ דְאָנָּא מְשַׁבַּח וּמְזַמֵּר לִילֵיא וְיוּמָא, בְּלֹא שְׂכִיכוֹ. בַּהֵיא שְׁעָתָא אָמַר דָּוִד, יי לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי. יי לֹא גָבַהּ לְבִי.

(כאן חסר).

דָּא הוּא קֶרֶבְנָא, דְבְכָל יוּמָא, וּבְכָל זְמַן וְזְמַן, לְגַבֵּי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְאֵתְפַּלִּילַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בֵּיהּ, בֵּין כָּל שְׂאָר אֲכָלוּסִין, וְכָל אֵילִין פּוֹלְחָנִין, אֲפִיקוּ לָהּ מִבֵּין גּוֹבִין, וּמִבֵּין (דף רל"ג ע"א) שְׂאָר עַמִּין. כִּי יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן דְאֵינוֹן אֲטִימֵי לְבָא, וְלֹא פִתְחִין בְּתִיּוּבָתָא, לֹא סְלִקִין רִיחָא, וְלֹא אֲפִיק לֹון מְגוֹ גּוֹבִין. אֲבָל כִּד פִּתְחִין בְּתִיּוּבָתָא, מִיָּד סְלִקִין רִיחָא, וְיִפִּיק לֹון מִבֵּין גּוֹבִין, וְיִתְהַנֵּי בְהוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְכֻתִּיב, (שיר השירים ה) פִּתְחֵי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי. דְכָל זְמַן דְשׁוֹשְׁנָה אֲטִימָא, לִית לָהּ רִיחָא, וְלֹא סְלִיקָא מִבֵּין גּוֹבִין, וְדִיּוּרְהָא בֵּינֵיהוּ, כְּמָה דְאֵתְמַר. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא שְׂדַר לֶן לְמַהֲךָ אוֹרְחָא דָּא, אֶלָּא לְאוּלִיף מְלִין אֵלִין.

עד שהיו יושבים, בא נשר וירד, ונטל שושנה אחת מביניהם והלך. אמרו, מפאן והלאה גלף לדרבנו. קמו והלכו. עד פאן דרכו של רבי פנחס, ורבי שמעון הלך לו, הוא ורבי אלעזר ושאר החברים, ורבי פנחס ושאר החברים.

פתח ואמר רבי פנחס על זה, (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. מהו ללמד? ללמד לבני העולם חכמה. והרי פרושהו, שושן עדות - אלו סנהדרין גדולה, שכתוב בה (שיר השירים ז) סוגה בשושנים. מכתם לדוד - סימן שהראו לו, לדוד, כאשר שלח ליואב לארם נהרים ולארם צובה להלחם בהם. אמר רבי פנחס, זהו שושן עדות שקים פאן. הרי הפוכבים בשמים, שכינה עלינו, ומדרגות עליונות עמה, ועזרה קדושה לשבת. זהו שושן בשלמות כמו שצריך. קמו והלכו אלו לכאן ואלו לכאן. הלך לו רבי פנחס ולן בכפר עקימין, ורבי יצחק ורבי חייא עמו.

עד שהקדימו ללכת, ישבו וחפו לאור הבקר. זקף עיניו רבי חייא וראה אלו פוכבים של שרביט שרצים והולכים. אמר, ודאי בכמה פעמים שאלתי על אלו הפוכבים.

אמר רבי פנחס, אלו הפוכבים של שרביט יודעים בהבנה של החברים, שהרי הקדוש ברוך הוא ברא את כל אותם פוכבי הרקיע, גדולים וקטנים, וכלם מודים ומשבחים להקדוש ברוך הוא (שכתוב תהלים קמו) מונה מספר הפוכבים). וכאשר מגיע זמנם לשבת, קורא להם הקדוש ברוך הוא בשם, שנאמר (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. ואז רצים ומושיטים שרביט של אור ללכת לשבת

עד דהווי יתבי, אתא נשרא, ומאיך, ונטיל חד שושנה מביניהו, ואזלת. אמרו, מפאן ולהלאה, נהך לאורחין. קמו ואזלו. עד הכא אורחא דרבי פנחס, ורבי שמעון אזל ליה, איהו ורבי אלעזר, ושאר חברייה, ורבי פנחס ושאר חברייה.

פתח ואמר רבי פנחס על זה, (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד, מאי ללמד. לאולפא לבני עלמא חכמתא. והא אוקמוה, שושן עדות, אלין סנהדרי גדולה. דכתיב בה, (שיר השירים ז) סוגה בשושנים. מכתם לדוד סימנא דאחזיאו ליה לדוד, פד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובה, לאגחא בהו. אמר רבי פנחס, דא איהו שושן עדות דקיימא הכא, הא ככביא בשמיא, שכינתא עלן, ודרגין עלאין בהדה, וסייעתא קדישא לתושבתא, דא איהו שושן בשלימו כדקא יאות. קמו ואזלו. אלין הכא ואלין הכא. אזל ליה רבי פנחס, ובת בכפר עקימין, ורבי יצחק ורבי חייא בהדיה.

עד דאקדימו למיזל, יתבו ומחפו לנהורא דצפרא, זקיף עינוי רבי חייא, וחקא אלין פוכביי דשרביטא, דקא מרהטן ואזלן. אמר, ודאי בכמה זמנין שאלנא על אלין פוכביי. אמר רבי פנחס, אלין פוכביי דשרביטא ידיען פסוקלתנו דחברייה, דהא קדשא בריך הוא ברא כל אינון פוכבי רקיעא, רברבין וזעירין. וכלהו אודן ומשבחן לקודשא בריך הוא. (דכתיב, תהלים קמו) מונה מספר הפוכבים) וכד מטא זמניהו לשבתא, קרא לון קדשא בריך הוא בשמא, דכתיב, (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. וכדין רהטי, ואושיטו שרביטא דנהורא, למהך לשבתא למאריהון, בההוא אתר